
VOORWOORD.

Pro Rege bedoelt de scheiding op te heffen, die zich in ons bewustzijn, veel scherper dan goed was, tusschen ons Kerkelijk leven en ons leven buiten de Kerk heeft afgeteekend. Op het erf der Kerk, dit kon niet anders, staat de Belijdenis van den Christus als onzen Verlosser op den voorgrond. De Verlosser stelt van zelf de tegenstelling tusschen onze verlorenheid in schuld en zonde en de daartegenover staande genade, en het is juist in de schommeling tusschen deze twee polen, dat het kerkelijk leven zich bewegen moet. Een kerkelijk leven, dat in het waarnemen van kerkelijke plichten verloopt, ontzielt zichzelf, en, doelt het hoofdzakelijk op een wandel in het spoor der deugd, dan verwisselt het zijn diep religieus met een oppervlakkig zedelijk karakter. Gevolg waarvan dan steeds was en altoos weer zijn zal, dat de geestelijk aangegrepenen zich in hun Kerk niet thuis gevoelen en, zich aan gelijkgezinden in nauwer band aansluitend, de secte bloeien doen.

Nu sluit daarom het Verlosserschap van den Christus zijn Koning-schap niet uit. Veeleer is steeds ook op kerkelijk erf beleden, dat de Kerk zonder de hoogheilige bescherming van haar Koning verloren is, en dat het niet het minst in de Kerk is, dat de Christus koninklijk in het midden der zijnen heerscht. Die behoefte aan protectie en aan het regiment van haar Koning hebben dan ook onze Gereformeerde Kerken in haar eerste opkomen zeer sterk gevoeld. Het waren toen tijden van bittere vervolging en van ongemeene verwarring op elk terrein. Zoo kon het wel niet anders, of men beleed met bezieling, dat onze Koning over zijn Kerk waakte, en zag in de ure der